

Súd: Okresný súd Považská Bystrica
Spisová značka: 5C/38/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716202317
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Helena Loduhoová
ECLI: ECLI:SK:OSPB:2017:3716202317.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Považská Bystrica, sudkyňa JUDr. Helena Loduhoová, v právnej veci navrhovateľa Q.. F. K., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXX/XX, C. C., právne zastúpeného JUDr. Jánom Súkeníkom, advokátom, Advokátska kancelária Stred 60/55, Považská Bystrica, proti žalovanému Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, IČO 00 166 481, Štúrova 2, Bratislava, v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 3 149,14 € s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 7. 12. 2015 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 35 000,- € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 3.149,14 € s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % od 7.12.2015 do zaplatenia a sumy 100.000,- €.

2. Uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, Úradu bola proti korupcii Západ zo dňa 22.9.2011, ČVS: PPZ-97/BPK-Z-2011 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) mu bolo vznesené obvinenie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. a prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Proti tomuto uzneseniu žalobca podal sťažnosť, ktorá bola ako nedôvodná zamietnutá uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 23.9.2011, sp. zn. VII/2 Gv 137/11-13. Uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 24.9.2011, sp. zn. Tp/81/2011 bol zároveň žalobca vzatý do väzby, ktorá začala plynúť 22.9.2011 o 7:05 hod. Vo väzbe bol do 5.12.2011, keď bol uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 5.12.2011, sp. zn. Tp/1/2011 prepustený. Po skončení prípravného konania podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR dňa 29.3.2012 obžalobu na Špecializovaný trestný súd v Pezinku. Uvedený súd rozsudkom zo dňa 22.4.2013, sp. zn. PK-2T/9/2012 žalobcu spod obžaloby oslobodil, keďže nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný. Odvolanie prokurátora bolo uznesením najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2015, sp. zn. 4To/8/2013 zamietnuté ako nedôvodné. Žalobca poukázal na zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a na zodpovednosť štátu za škodu, ktorá účastníkovi konania vydaním nezákonného rozhodnutia zo strany orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom mal za to, že zo strany Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Západ ako orgánu verejnej moci došlo k vydaniu nezákonného

rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia. Na základe tohto uznesenia bolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie za skutok, ktorý nespáchal, čo potvrdzuje aj rozsudok o oslobodení spod obžaloby. Vedenie trestného stíhanie tak bolo neopodstatnené, pričom v jeho dôsledku mu vznikla škoda, keď bol nútený na svoju obhajobu vynaložiť finančné prostriedky vo výške 3.149,14 €. Žalobca ďalej poukázal na to, že trestné stíhanie trvalo takmer 4 roky, čím bolo značným spôsobom zasiahnuté do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, čo mu spôsobilo nemalú majetkovú ujmu na jeho osobnostných právach. Z dôvodu vznesenia obvinenia mu bol dočasne pozastavený výkon funkcie, a to uznesením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 27.9.2011, sp. zn. X/2 Spr 23/11-3-3, ktoré bolo zrušené až uznesením zo dňa 20.3.2015. Trestné stíhanie bolo aj medializované, zábery jeho tváre boli zverejnené v spravodajskej relácii televízie JOJ dňa 7.11.2011 s názvom „Korupčný prokurátor?“ Viacero článkov sa objavilo v dennej tlači, v ktorých bolo uverejnené celé jeho meno, prvé písmeno priezviska a aj funkčné zaradenie, článok zverejnený dňa 24.9.2011 v denníku Plus jeden deň mal dokonca názov „Prokurátor prijal úplatok 5-tisíc.“ Nielen jeho kolegovia, ale aj široká odborná verejnosť mala vedomosť o tom, že je trestne stíhaný pretože mal prijať úplatok, čím bola znížená jeho vážnosť pred kolegami, sudcami, advokátmi aj notármi. Žalobca žil takmer 4 roky v neistote, keď vzhľadom na právnu kvalifikáciu skutku uvedenú v uznesení o vznesení obvinenia mu hrozil trest odňatia slobody na 5 až 12 rokov. Taktiež nemožno opomenúť, že bol viac ako 2 mesiace vo väzbe, trestné stíhanie tak ovplyvnilo aj jeho súkromný život, keď bol odlúčený od svojej rodiny. O trestnom stíhaní sa dozvedeli tiež susedia a známi, takže nemožno mať pochybnosti, že bola znížená jeho ľudská dôstojnosť. Tieto skutočnosti mali tiež značný vplyv na zdravie žalobcu, keďže je kardiologickým pacientom, čo potvrdzuje aj lekársky nález z 15.6.2015 a jeho trestné stíhanie sa podpísalo aj na zdraví jeho matky, keď musela absolvovať operáciu v Národnom ústave srdcových a cievnych chorôb, o čom svedčí prepúšťacia správa z 9.2.2013. Dĺžka trestného stíhanie, keď žalobca žil takmer 4 roky v neistote spôsobila značný zásah do jeho osobnej sféry, keď prežíval citovú úzkosť, trestné stíhanie spôsobilo trvalé následky v jeho osobnej aj pracovnej sfére. Žalobca dňa 29.7.2015 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, listom zo dňa 11.8.2015 mu bolo oznámené, že jeho žiadosť bola postúpená Ministerstvu spravodlivosti SR. Následne listom zo dňa 18.9.2015 mu Ministerstvo spravodlivosti SR oznámilo, že žiadosť bola vrátená žalovanému. Žalovaný žalobcovi listom zo dňa 25.9.2015 oznámila, že jeho nárok neprerokuje a má sa obrátiť na súd. Žalobca sa preto opätovne obrátil na žalovaného a doručil mu Doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku, nakoľko mal za to, že práve žalovaný je príslušný podľa § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako však vyplýva z listu zo dňa 25.9.2015, žalovaný sa obsahom jeho žiadosti vôbec nezaoberal a jeho žiadosť odmietol, nakoľko podľa jeho názoru nebol na prerokovanie príslušný. Pokiaľ ide o požadovanú výšku nemajetkovej ujmy poukázal na ustanovenie zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu a na dôvodovú správu, podľa ktorej uvedené ustanovenie zavádza vzájomnú závislosť medzi výškou nemajetkovej ujmy priznanej na základe zodpovednosti štátu za výkon verejnej moci na jednej strane a odškodnením osôb poškodených násilnými trestnými činmi na strane druhej, čím má dôjsť k zavedeniu princípu primeranosti, ktorý má zaistiť, aby výška náhrady na jednej strane nevytvárala priestor pre obohacovanie sa, ale na druhej strane umožňovala spravodlivé zadostučinenie. S takýmto zdôvodnením žalobca nesúhlasil, pretože zákon o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi je terminologicky, ale aj účelovo odlišný, tento zákon vôbec neupravuje nárok obetí trestných činov na náhradu nemajetkovej ujmy, s výnimkou trestných činov znásilnenia, sexuálneho násillia a sexuálneho zneužívania, nárok obetiam trestných činov vyplýva z § 11 Občianskeho zákonníka, a teda má súkromnoprávnu povahu. Nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím má povahu verejnoprávnu, keďže vyplýva z Ústavy SR, osoby domáhajúce sa náhrady takejto škody si svoj nárok môžu uplatniť výlučne na základe zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ustanovenie § 17 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa názoru žalobcu obmedzuje základné právo vyplývajúce z čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, pričom neposkytuje spravodlivé zadostučinenie na náhradu nemajetkovej ujmy osobám, ktoré boli poškodené nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Zavedením uvedeného ustanovenia sa podľa jeho názoru štát zbavuje svojej zodpovednosti za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, zaujatie takéhoto stanoviska zo strany štátu znamená, že štát nie je ochotný rešpektovať toto základné právo a princíp materiálneho právneho štátu, pokiaľ by mal vynaložiť náhradu nemajetkovej ujmy v sume prevyšujúcej päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, a to bez ohľadu na rozsah nemajetkovej ujmy, ktorá poškodenej osobe vznikla. V tejto súvislosti tiež poukázal na článok JUDr. Jána Drgonca, DrSc. uvedený v č. 1/2016 časopisu Zo súdnej praxe pod názvom

Metamorfózy náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Naviac odškodňovanie obetí zo strany štátu je len doplnkovou ochranou, získanie odškodnenia zo strany štátu žiadnym spôsobom neobmedzuje nárok obetí na náhradu nemajetkovej ujmy voči páchatelovi trestného činu a štát len zmierňuje následky vyvolané protiprávnym konaním tretej osoby. Uviedol tiež, že z rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je preukázané, že obeť trestných činov si voči páchatelom uplatňujú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a súdy im priznávajú jej náhradu v sumách, ktoré presahujú päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. pokiaľ aj dôvodová správa poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/171/2005 zo dňa 27.4.2006, tak tento bol predmetom, prieskumu zo strany Ústavného súdu SR, ktorý v náleze zo dňa 13.12.2007, sp. zn. II. ÚS 261/06 vo vzťahu k výške peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy sa vyjadril tým spôsobom, že prístup prvostupňového i druhostupňového súdu, ktoré priznali peňažnú náhradu vo výške 3 milióny Sk možno považovať za správny, pokiaľ je náležite zdôvodnený. Pokiaľ dôvodová správa poukazovala tiež na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach ochrany osobnosti, nemožno tiež opomenúť rozsudok uvedeného súdu Yegorov proti Slovenskej republike zo dňa 2.6.2016 vo veci nezákonnosti a svojvoľnosti zadržania a väzby, ktorým vola sťažovateľovi priznaná suma vo výške 26.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy, a teda súd priznal sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy prevyšujúce sumu päťdesiat násobku minimálnej mzdy. Úroky z omeškania žalobca požadoval v zmysle § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to odo dňa oznámenia príslušného orgánu, že jeho nárok neuspokojí.

3. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil súdu uznesenie o vznesení obvinenia, zápisnicu o výsluchu obvineného zo dňa 22.9.2011, uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, uznesenie o vzatí žalobcu do väzby, uznesenie o prepustení žalobcu z väzby na slobodu, obžalobu, rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 22.4.2013, sp. zn. PK-2T/9-2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2015, sp. zn. 4To/8/2013, špecifikáciu trov obhajoby, príjmový lístok a výpis z účtu, rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie, rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o pozastavení výkonu funkcie, internetový článok zo dňa 23.9.2011 s názvom Trenčianskeho prokurátora obvinili z korupcie, internetový článok zo dňa 27.9.2011 s názvom Obvineného trenčianskeho prokurátora zobrali do väzby, internetový článok zo dňa 7.11.2012 s názvom Obvinený prokurátor z Trenčína obvinenie prijatia úplatku popiera, internetový článok zo dňa 22.4.2013 s názvom Prokurátora z Trenčína oslobodili spod obžaloby, internetový článok zo dňa 23.9.2011 s názvom Trenčianskeho prokurátora obvinili z korupcie, internetový článok s názvom Trenčiansky prokurátor zobral úplatok 5-tisíc eur, internetový článok zo dňa 4.10.2011 s názvom Obvinený trenčiansky prokurátor zostáva vo väzbe, internetový článok zo dňa 23.9.2011 s názvom Trenčiansky prokurátor mal prijať 5 tisícový úplatok, internetový článok zo dňa 7.11.2012 s názvom Obvinený prokurátor z Trenčína obvinenie úplatku odmietol, internetový článok zo dňa 23.9.2011 s názvom Prokurátor mal zobrať úplatok 5-tisíc eur, hrozí mu väzenie, internetový článok zo dňa 22.4.2013 s názvom Prokurátora z Trenčína oslobodili spod obžaloby, internetový článok zo dňa 7.11.2012 s názvom Obvinený prokurátor z Trenčína obvinenie prijatia úplatku odmietol, internetový článok zo dňa 23.9.2011 s názvom Prokurátor zobral 5 tisíc za ovplyvňovanie súdu s podnikateľom, internetový článok zo dňa 23.9.2011 s názvom Vyšetrovateľ obvinil prokurátora u korupcie a zneužívania právomoci, internetový článok zo dňa 16.3.2012 s názvom Polícia odhaľuje korupciu v radoch prokurátorov, internetový článok zo dňa 23.9.2011 s názvom Vyšetrovateľ obvinil prokurátora z korupcie a zneužívania právomoci, internetový článok zo dňa 9.10.2011 s názvom Básnička pokračuje, článok zo dňa 24.9.2011 uverejnený v denníku Plus 1 deň s názvom Prokurátor prijal úplatok 5-tisíc, lekársky nález zo dňa 15.6.2015, prepúšťaciu správu zo dňa 9.2.2013, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, vrátenie postúpenej žiadosti o prerokovanie nároku na náhradu škody, list generálnej prokuratúry SR zo dňa 25.9.2015 o neprerokovaní žiadosti, doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, list Generálnej prokuratúry SR zo dňa 2.12.2015 o vzatí doplnenia žiadosti na vedomie a CD so záznamom z relácie Krimi noviny zo dňa 7.11.2012.

4. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť v plnom rozsahu. Uviedol, že prokurátor v danom prípade postupoval pri trestnom stíhaní žalobcu v medziach zákona a v súlade so zásadami Trestného poriadku, keď sťažnosť žalobcu zamietol a v ďalšom podal obžalobu. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne rozsudku Lavrechov proti Českej republike zo dňa 20.6.2013 skutočnosť, že bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie nebolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné. Dôkazné požiadavky, ktoré je potrebné splniť, aby bola osoba uznaná vinnou

(bežne označované ako dôkaz nad rozumnú pochybnosť) sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je potrebné splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná (v tomto prípade sú bežne označované ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z uvedeného dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré v súdnom konaní nevyústia v odsúdenie nad rozumnú pochybnosť. Žalovaný navyše namietal, že vzhľadom na to, že žalobca bol po vznesení obvinenia vzatý do väzby uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, súd svojím rozhodnutím v plnom rozsahu odobril dôvodnosť trestného stíhania (v tom čase), preto sa domnieval, že orgánom konajúcim v mene štátu má byť Ministerstvo spravodlivosti SR.

5. Žalobca k pasívnej legitímácii žalovaného uviedol, že pre jej posúdenie je podstatné to, z akého nezákonného rozhodnutia si žalobca uplatňuje nárok, pričom zo žaloby je nepochybné, že nárok je odvodzovaný z uznesenia o vznesení obvinenia a následného nesprávneho úradného postupu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia si totiž žalobca podal sťažnosť, ktorú práve tento zamietol. V zmysle Trestného poriadku je to práve prokurátor, ktorá vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní, jedine prokurátor je totiž oprávnený podať obžalobu, ktorá sa v právnej teórii považuje za rozhodnutie sui generis. Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci rozdeľuje nárok na náhradu škody do štyroch kategórií, pričom samostatnou kategóriou je rozhodnutie o väzbe, a teda pokiaľ by malo byť príslušným orgánom konajúcim v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, musel by si žalobca uplatňovať nárok z rozhodnutia o väzbe. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.10.2015, sp. zn. 8Cdo 289/2014.

6. Vo svojom ďalšom vyjadrení k veci samej žalovaný uviedol, že tvrdenia žalobcu o nezákonnom postupe prokuratúry sú účelové a nepravdivé, príslušné uznesenie prokurátora, ktorým zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. Žiadny orgán nekonštatoval nezákonný postup prokuratúry, naopak v zmysel súd známych faktov z trestného spisu odobril príslušný trestný súd postu prokurátora a vzal žalobcu právoplatným rozhodnutím do väzby. V ďalšom priebehu trestného konania, keď príslušný trestný súd s použitím zásady „in dubio pro reo“ oslobodil žalobcu spod obžaloby, boli mu následne vyplatené všetky finančné nároky, ktoré boli krátené, resp. zadržované. Žalobca naďalej pôsobí ako prokurátor okresnej prokuratúry, a teda nijakým spôsobom nebola znížená jeho dôstojnosť ani profesionálny postup v spoločenskom uplatnení.

7. V ďalšom vyjadrení poukázal na nutnosť existencie zákonných podmienok na náhradu škody, a to existencie škody, nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu a príčinnej súvislosti medzi nimi, pričom nestačí len pravdepodobný záver o splnení niektorej z nich. Podľa názoru žalovaného nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok pokladať za nezákonné rozhodnutie. To, či v okamihu vznesenia obvinenia boli podmienky na vznesenie obvinenia nie je možné posudzovať len s ohľadom na výsledok konania. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonným rozhodnutím, ak bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní aplikujú ustanovenia Trestného poriadku a postupujú počas trestného stíhania v súlade so zákonom, nejde o neoprávnený zásah do práv obvineného. Pri objasňovaní trestných činov prevláda nad individuálnymi záujmami fyzickej osoby vyšší záujem na tom, aby bol trestný čin riadne zistený a jeho páchatel podľa zákona spravodlivo potrestaný. V žiadnom prípade nie je možné simplifikovať proces posúdenia predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. prezumovaním záveru, že skutočnosť, že proti jedincovi bolo vedené trestné stíhanie, ktoré neskončilo jeho právoplatným odsúdením, automaticky znamená odôvodnenosť jeho nároku na náhradu škody. Meritórne rozhodnutie súdu v prospech obvineného bez ďalšieho ešte neznamená nezákonnosť vedeného trestného stíhania a nie je dôkazom toho, že trestné stíhanie nemalo byť vôbec začaté. V konkrétnom konaní o náhradu škody by muselo byť preukázané, že pre rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní v dobe kedy bolo vydané neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Opätovne poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrečov proti Českej republike. Taktiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.5.2012, č.k. 8Co/251/2010-103, v ktorom súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané porušenie základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Trestného poriadku vyšetrovateľom alebo policajným orgánom a dospel k záveru, že išlo o štandardný postup v trestnom konaní v medziach zákona, pričom uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia neboli v prípravnom konaní zrušené ako nezákonné a i keď v danom prípade bola vec postúpená obvodnému úradu na prejednanie a rozhodnutie o priestupku z dôvodu, že sa nestotožnil s právnou

kvalifikáciou skutku prokurátorom a následne bolo konanie zastavené, pričom tento postup v zmysle ustálenej judikatúry má v zásade rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nemožno pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktoré nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, vychádzať len z týchto uvedených dôsledkov zastavenia konania o priestupku bez prihliadnutia aj na osobitné okolnosti konkrétnej trestnej veci. Ďalej z neho vyplýva, že nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nemožno vyvodiť len zo skutočnosti, že vec bola postúpená na prejednanie o priestupku, ktoré konanie bolo zastavené, pričom je potrebné vychádzať z toho, že nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou a zo skutočnosti, že preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania vykonaného pred súdom. Relevancia uvedeného rozhodnutia je daná aj v spojení s uznesením, Ústavného súdu SR zo dňa 7.11.2012, sp. zn. I. ÚS 548/2012, ktorým bola zamietnutá ústavná sťažnosť voči rozhodnutiu krajského súdu. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu škody titulom trov obhajoby, je v zmysle zákona povinnosťou žalobcu preukázať existenciu škody vzniknutej v príčinnej súvislosti s napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej moci. Pri skúmaní existencie škody v časti náhrady trov obhajoby je potrebné posúdiť žalobcom vynaložené finančné prostriedky tak z hľadiska nutnosti, ako aj z hľadiska účelnosti, navyše samotná skutočnosť, že žalobca tieto vynaložil neznamena, že si ich náhradu môže automaticky dôvodne uplatňovať ako škodu. Poukázal na ustanovenie § 553 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého štát neznáša vlastné trovy obvineného, ani výdavky spojené so zvolením obhajcu. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, hoci výška je predmetom voľnej úvahy súdu, aj táto sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská, základným vodítkom je podmienka, že sa musí jednať o zadosťučinenie primerané, teda také, ktoré poskytne osobe poškodenej vhodnú a účinnú nápravu. V súlade s ustálenou judikatúrou zákon nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy, túto v zmysle zákona možno priznať iba v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a nie je možné ju uspokojiť inak. Žalobca musí uniesť dôkazné bremeno aj bremeno tvrdenia, že mu nemajetková ujma vznikla a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim zadosťučinením len konštatovanie porušenia práva. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v majetkovej sfére dotknutej osoby, pričom je podstatné v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, žalobca však neoznačil a už vôbec nepreukázal, že v prípade existencie ním tvrdeného základu nároku by vznikli následky takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie požadovanej peňažnej náhrady. Zadosťučinenie v peniazoch pritom má byť prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Tvrdil, že žalobca sa nevenuje vo svojej žalobe príčinnej súvislosti ako podmienke pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody a táto nie je preukázaná. Príчинná súvislosť je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

8. K vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že podľa neho dostatočne preukázal, že uznesenie o vznesení obvinenia predstavuje nezákonné rozhodnutie, práve oslobodzujúci rozsudok je tou skutočnosťou, ktorá je podstatná pre posúdenie zákonnosti a vychádza z toho, že zodpovednosť štátu je absolútne objektívna. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že je potrebné vziať do úvahy, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom, žalobca už predložil súdu písomné dôkazy preukazujúce nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní pri vydaní tohto uznesenia, žalobca predsa preložil súdu uznesenie Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Západ zo dňa 22.7.2010, ČVS: PPZ-58/BPK-Z-2009, ktorým bolo trestné stíhanie právoplatne skončené a zastavené ku dňu 22.9.2010 a práve v rámci tohto konania boli získané zvukové záznamy prostredníctvom použitia informačno - technických prostriedkov. Bolo teda povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní zvukové záznamy ako aj ich prepisy po zastavení zničiť, k čomu však nepristúpili. Tieto teda nemohli byť ako zákonný dôkaz použité v trestnom konaní žalobcu, ich nezákonnosť skonštatoval aj Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 24.2.2015, sp. zn. 4To/8/2013. Neobstojí teda argument žalovaného, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia bolo toto dôvodné, keďže vychádzalo z nezákonných dôkazov, čo žalovaný žiadnym relevantným spôsobom

nespochybnil. Pokiaľ ide o rozhodnutia, na ktoré poukazoval žalovaný, tieto nemožno v danom konaní aplikovať. V konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike sa súd zaoberal porušením práva vlastníť majetok, pričom k zásahu do práva sťažovateľa malo dôjsť tým, že kaucia, ktorú zložil, aby bol prepustený z väzby prepadla v prospech štátu, a teda predmetom tohto konania boli iné skutkové okolnosti. Ohľadne rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.5.2012, sp. zn. 8Co/251/2010 uviedol, že ani tento nespochybňuje nárok žalobcu, keďže v tomto konaní boli taktiež iné skutkové okolnosti. Okrem toho žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.4.2016, sp. zn. 14Co/488/2014, v ktorom sa tento vysporiadal aj s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave. Z tohto rozsudku je zrejmé, že v rámci materiálneho právneho štátu je zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonných rozhodnutím objektívna, pričom štát musí niesť taktiež následky svojho konania, ak neoprávnene zasiahne do práv svojich občanov a spôsobí im tým ujmu. Ohľadne námietky výšky škody titulom vynaložených trov obhajoby vo výške 3.149,14 € žalobca uviedol, že poškodený má nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v konaní, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, pričom pod tieto patria aj účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia v podobe tarifnej odmeny advokáta. Špecifikácia trov obhajoby, ktorú predložil je v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, úkony právnej služby pritom predstavujú účasť obhajcu žalobcu na hlavných pojednávaniach, a teda nemožno mať pochybnosti o ich účelnosti. Taktiež tvrdenia žalovaného o neexistencii nemajetkovej ujmy nie sú ničím podložené. Je nepochybné, že vedením trestného stíhania voči žalobcovi mu bola spôsobená nemajetková ujma, nakoľko trestné stíhanie bolo spojené s výkonom jeho funkcie prokurátora, čím došlo okrem iného tiež k narušeniu jeho vážnosti v spoločenských kruhoch. Listinné dôkazy tiež preukazujú, že trestné stíhanie žalobcu bolo medializované a zhoršil sa jeho zdravotný stav. Taktiež spochybňovanie príčinnej súvislosti považoval žalobca za bezpredmetné, pretože žalovaný nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by čo len čiastočne spochybnil, že žalobcovi vznikla škoda a najmä nemajetková ujma z iných dôvodov.

9. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, zástupcu žalovaného, svedkov Q.. X. Ž., B. T. a Q.. V. P., oboznámením spisu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 81/2011, uznesenia o vznesení obvinenia, zápisnice o výsluchu žalobcu zo dňa 22.9.2011, uznesenia o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, uznesenia o vzatí žalobcu do väzby, uznesenia o prepustení žalobcu z väzby na slobodu, obžaloby, rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 22.4.2013, sp. zn. PK-2T/9-2012, uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2015, sp. zn. 4To/8/2013, špecifikácie trov obhajoby, príjmového lístku a výpisu z účtu, rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie, rozhodnutia o zrušení rozhodnutia o pozastavení výkonu funkcie, uznesenia Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii - Západ zo dňa 22.7.2010, internetových článkov zo dňa 23.9.2011 s názvom Trenčianskeho prokurátora obvinili z korupcie, zo dňa 27.9.2011 s názvom Obvineného trenčianskeho prokurátora zobrali do väzby, zo dňa 7.11.2012 s názvom Obvinený prokurátor z Trenčína obvinenie prijatia úplatku popiera, zo dňa 22.4.2013 s názvom Prokurátora z Trenčína oslobodili spod obžaloby, zo dňa 23.9.2011 s názvom Trenčianskeho prokurátora obvinili z korupcie, internetového článku s názvom Trenčiansky prokurátor zobral úplatok 5-tisíc eur, internetového článku zo dňa 4.10.2011 s názvom Obvinený trenčiansky prokurátor zostáva vo väzbe, zo dňa 23.9.2011 s názvom Trenčiansky prokurátor mal prijať 5 tisícový úplatok, zo dňa 7.11.2012 s názvom Obvinený prokurátor z Trenčína obvinenie úplatku odmietol, zo dňa 23.9.2011 s názvom Prokurátor mal zobrať úplatok 5-tisíc eur, hrozí mu väzenie, zo dňa 22.4.2013 s názvom Prokurátora z Trenčína oslobodili spod obžaloby, zo dňa 7.11.2012 s názvom Obvinený prokurátor z Trenčína obvinenie prijatia úplatku odmietol, zo dňa 23.9.2011 s názvom Prokurátor zobral 5 tisíc za ovplyvňovanie súdu s podnikateľom, zo dňa 23.9.2011 s názvom Vyšetrovateľ obvinil prokurátora z korupcie a zneužívania právomoci, zo dňa 16.3.2012 s názvom Polícia odhaľuje korupciu v radoch prokurátorov, zo dňa 23.9.2011 s názvom Vyšetrovateľ obvinil prokurátora z korupcie a zneužívania právomoci, zo dňa 9.10.2011 s názvom Básnička pokračuje, článku zo dňa 24.9.2011 uverejneného v denníku Plus 1 deň s názvom Prokurátor prijal úplatok 5-tisíc, lekárskeho nálezu zo dňa 15.6.2015, prepúšťacej správy zo dňa 9.2.2013, žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, postúpením žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, vrátením postúpenej žiadosti o prerokovanie nároku na náhradu škody, listu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 25.9.2015 o neprerokovaní žiadosti, doplnením žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a neprávny úradným postupom, listu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 2.12.2015 o vzatí doplnenia žiadosti na vedomie, CD so záznamom z relácie Krimi

noviny zo dňa 7.11.2012, stanoviskom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 10C/66/2012 a zistil nasledovný skutkový stav:

10. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu bola proti korupcii, odboru boja proti korupcii západ zo dňa 22.9.2011, ČVS: PPZ-97/BPK-Z-2011 („ďalej len uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo žalobcovi vznesené obvinenie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že od mesiaca október 2008 až do 13.1.2010 v meste Trenčín a okolí žalobca v pozícii dozorujúceho prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu a v rozpore s povinnosťami prokurátora v zmysle zákona o prokuratúre, v úmysle zabezpečiť v tom čase obvineným V. V. a M. Z. neoprávnený prospech, na doposiaľ nestotožnenom mieste v Trenčíne prevzal od druhého menovaného prostredníctvom F. Č. a F. V. úplatok vo výške najmenej 150.000,- Sk, aby viedol a ovplyvňoval konanie o dohode o vine a treste vedené na Okresnej prokuratúre v Trenčíne pod č. 2Pv/753/06 vo veci prečinu podvodu podľa § 221, ods. 1, 2 Tr. zák. v prospech obvinených i napriek tomu, že k takémuto postupu neboli zo strany obvinených splnené zákonné podmienky.

11. Obvinený bol v danej veci vypočutý dňa 22.9.2011 o 19:00 hod.

12. Uznesením prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 23.9.2011, sp. zn. VII/2 Gv 137/11-13 (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti“) bola sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná s odôvodnením, že z obsahu vyšetrovacieho spisu a doposiaľ vykonaných vyšetrovacích úkonov vyplýva dôvodné podozrenie, že skutok sa stal, vykazuje znaky v uznesení uvedených trestných činov a že ho spáchal obvinený.

13. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 24.9.2011, sp. zn. Tp/81/2011 (ďalej len „uznesenie o vzatí do väzby“) bol žalobca vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por., teda z dôvodu, že u žalobcu existovala dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak maťť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Väzba u žalobcu začala plynúť 22.9.2011 o 7:05 hod a vykonávala sa v Ústave na výkon väzby v Leopoldove.

14. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 5.12.2011, sp. zn. Tp/81/2011 (ďalej len „uznesenie o prepustení z väzby“) bol žalobca prepustený z väzby na slobodu z dôvodu, že v tom čase už nebola daná dôvodná obava nezákonného vplyvu obvinených na priebeh vyšetrovania v snahe ovplyvniť vyšetrovanie v ich prospech.

15. Dňa 29.3.2012 prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry podal na žalobcu obžalobu na Špecializovaný trestný súd Pezinok pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. a prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe ako bol popísaný v uznesení o vznesení obvinenia (ďalej len „obžaloba“).

16. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 22.4.2013, sp. zn. PK-2T/9/2012 bol žalobca spod obžaloby oslobodený v zmysle § 285 písm. a/ Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný. Z odôvodnenia vyplýva, že súd po vyhodnotení všetkých dôkazov dospel k záveru, že aj keď bol žalobca podozrivý, že sa žalovaných trestných činov dopustil, výsledky vykonaného dokazovania pred súdom nevznievajú jednoznačne, nie je tu úplne ucelená reťaz priamych alebo aj nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver, že sa stali skutky, ktoré sú predmetom trestného stíhania. Súd vychádzal z judikatúry, v ktorej sa uvádza, že v prípade ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného bez ďalších, podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený.

17. Uznesením Najvyššieho súd Slovenskej republiky zo dňa 24.2.2015, sp. zn. 4To/8/2013 bolo odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zamietnuté ako nedôvodné.

18. Listom zo dňa 29.7.2015 sa žalobca obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Dňa 11.8.2015 bola žiadosť žalobcu postúpená Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom dňa 18.9.2015 bola postúpená žiadosť vrátená Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, nakoľko ministerstvo dospelo k záveru, že sa nejedná o žiadosť, ktorú môže prerokovať ako orgán konajúci v mene štátu. Dňa 25.9.2015 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila žalobcovi, že jeho žiadosť neprerokuje, nakoľko na to, aby prokuratúra mohla o nej konať a rozhodovať, musí byť škoda spôsobená prokuratúrou, resp. prokurátorom konaním alebo opomenutím, čo v danom prípade neprichádza do úvahy, pretože škodu mal spôsobiť svojím rozhodnutím vyšetrovateľ PZ a prokurátor nielenže nekonal a nerozhodoval o vydaní uznesenia o vznesení obvinenia, ale ani nič neopomenul, a teda škodu nemohol spôsobiť. Ak prokurátor na základe zisteného skutkového stavu podal obžalobu, ktorú súd prijal, teda bola preskúmaná zákonnosť prípravného konania, nemožno postup prokurátora pri podaní obžaloby považovať za nesprávny úradný postup. Prokuratúra poukázala na to, že konečným rozhodnutím, ktoré bolo v trestnom konaní vydané bolo rozhodnutie súdu a tým, že súd obžalobu prijal a konal o nej, potvrdil zákonnosť rozhodnutí a postupov, ktoré predchádzali podaniu obžaloby. Na základe uvedeného žalobca dňa 18.11.2015 doplnil svoju žiadosť a opätovne sa domáhal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky predbežného prerokovania svojho nároku ako podmienky pre uplatnenie práva na súde. Listom zo dňa 2.12.2015 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky žalobcovi oznámila, že doplnenú žiadosť vzala na vedomie, neboli však zistené dôvody na zmenu stanoviska, ktoré žalobcovi oznámili listom zo dňa 25.9.2015 a tým považujú vec za vybavenú.

19. Zo špecifikácie trov obhajoby vystavenej obhajcom žalobcu v trestnom konaní JUDr. Jánom Súkenikom dňa 16.7.2015 vyplýva, že celkovo trovy obhajoby spolu s hotovými výdavkami a náhradou za stratu času predstavovali sumu 3.149,14 €. Z príjmového pokladničného dokladu č. 67/2012 vyplýva, že na tieto trovy bola dňa 25.10.2012 uhradená záloha 1.200,- € a z výpisu z účtu žalobcu vyplýva, že dňa 24.7.2015 bol uhradený zvyšok vo výške 1.949,14 €.

20. Počas trestného stíhania mal žalobca dočasne pozastavený výkon funkcie prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín, a to na základe rozhodnutia generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 27.9.2011 č. X/2 Spr 23/11-3-3. Uvedené rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 20.3.2015 č. X/2 Spr 76/13.

21. Z predložených fotokópií novinových článkov a CD nosiča vyplýva, že trestné stíhanie žalobcu bolo rozoberané v médiách, pričom žalobca bol označovaný v uvedených článkoch menom a začiatočným písmenom priezviska a taktiež bola uvádzaná jeho funkcia a pracovisko. Z predloženého CD so záznamom z relácie Krimi noviny zo dňa 7.11.2012 súd zistil, že v uvedenej relácii bola vyobrazená i tvár žalobcu.

22. Z lekárskeho nálezu zo dňa 15.6.2015 vyplýva, že žalobca je dispenzarizovaný v kardiologickej ambulancii od roku 2009, umiestnenie žalobcu vo väzbe v Leopoldove bolo vzhľadom na možnosť dekompenzácie hodnôt krvného tlaku a ďalších možných komplikácií krajne nevyhovujúce. V objektívnom náleze lekár dokumentoval progradujúcu dilatáciu ascendentnej aorty, ktorá môže súvisieť s vyššími hodnotami TK situačne navodenými počas umiestnenia vo väzbe. Prostredie vo väzbe je podľa lekára krajne nevhodné pre takého rizikového pacienta, keďže psychické a fyzické šetrenie, diétne a režimové opatrenia sú zrejme neuskutočniteľné, nehovoriac o stresujúcom prostredí, ktoré vplýva na hodnoty TK.

23. Z prepúšťacej správy Národného ústavu srdcových a cievnych chorôb, a.s. Bratislava zo dňa 7.2.2013 bolo zistené, že Z. K., matka odporcu bola v uvedený deň prepustená po tom ako bola prijatá s cieľom implantácie kardiostimulátora.

24. Žalobca pri svojom výsluchu uviedol, že voči nemu bolo vznesené obvinenie na základe prostriedku, ktorý bol nezákonný, keďže v trestnom stíhaní pod ČVS: PPZ-58/PPK Z/2009 boli počas vyšetrovania nasadené odposluchy, ktoré hoci bolo trestné stíhanie zastavené neboli zničené, ale boli použité v konaní, v ktorom bolo voči nemu vznesené obvinenie. Hoci podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, na druhý deň prokurátor konštatoval, že tieto skutočnosti vyplývajú z týchto výsluchov, prokurátor rozhodol v priebehu tak krátkej doby, hoci na súde boli uvedené dôkazy oboznamované týždeň. Poukázal tiež na to, že záver celého konania nebol, že skutok bol, avšak on ho nespáchal, ale

že skutok sa vôbec nestal. V súvislosti s týmito nezákonnými rozhodnutiami mu vznikla škoda, a to už dňa 22.1.2011, keď o 7:00 hod. ráno do jeho kancelárie vstúpila partia ozbrojených arogantných ľudí v civilnom oblečení, robili prehliadku v kancelárii, sami nevedeli čo hľadajú, hrabali sa v trestných spisoch vôbec nesúvisiacich s konaním, neskôr musel dehonestujúcim spôsobom strieť prehliadku svojho auta na verejnosti, čo neuniklo pozornosti ľudí, ktorí tam bývajú, resp. pracujú a s ktorými sa za tie dlhé roky poznal. Keďže od roku 2009 má kardiostimulátor, stúpol mu tlak a pol dňa bol v nemocnici, vo väzbe bol potom vystavený arogantnému správaniu príslušníkov bez zdravotnej starostlivosti. Po tom ako bol vzatý do väzby začali toto tiež rozoberať médiá, na internete boli rozličné komentáre bez toho, aby ktokoľvek bol prítomný na hlavnom pojednávaní resp. vedel, čo sa deje, označovali ho ako človeka a ako fakt, že prijal úplatok. Toto spôsobilo závažné škody v jeho osobnom živote, u kolegov, na verejnosti, v rodine, blízki ľudia sa dopytovali jeho okolia, kolegovia viedli debaty a uvedené mu úplne narušilo povesť v mieste bydliska, kde žil 55 rokov a požíval veľmi dobrú povesť. Ľudia s ním nekomunikovali, obchádzali ho, trpel pocitmi úzkosti a beznádeje, nechodil na dovolenky, nestýkal sa s priateľmi a len očakával, čo donesie poštár. Celé stíhanie pritom až do definitívneho oslobodenia trvalo 3,5 roka.

25. Svedok Q.. X. Ž., kolega žalobcu, poukázal na to, že osoby, ktoré ráno o 7:00 hod. vtrhli do ich kancelárie sa správali neprimerane, jeho poslali preč s tým, že vykonajú prehliadku miestnosti, na neho samotného to nevládalo dobre a keďže aj dozoroval vec, ktorá bola predmetom trestného stíhania, nevrhlo to na neho dobré svetlo, pretože si niekto mohol myslieť, že s tým má niečo spoločné. Všetci sudcovia, prokurátori, advokáti sa ho pýtali ako to vníma, potom začali ísť reči, že sa našiel nejaký telefón, že určite to bolo tak ako sa tvrdí a keď on uviedol, že to bolo len nedorozumenie, cítil, že mu neveria, vrátane bývalého šéfa. Žalobca keď sa po 3,5 roku vrátil, spočiatku stále verejnosť a okolie malo pocit, že tam muselo niečo byť, na žalobcovi bola nálepka, že bol vo väzbe a až neskôr sa začalo poukazovať na nedostatky obžaloby, na to, že bola veľmi slabá a len postupne a pomaly začali vznikať iné reakcie. On sám na žalobcovi videl, že to na ňom zanechalo stopu, počas trestného stíhania sa stretli len náhodou, rozoberali to až potom ako sa vrátil. Podotkol tiež, že samotné okolie kritizovalo, že konanie dlho trvá.

26. Svedkyňa B. T., družka žalobcu tvrdila, že spolu s rodičmi žalobcu prežívali obrovské stresy, vôbec nevedeli čo sa stalo, o čo by malo ísť sa dozvedeli až po mesiaci, hoci noviny, internet aj televízia stále o tom vypisovali. V okolí o nej rozprávali, že je tá, čo jej frajer bral úplatky. Keď sa žalobca vrátil z väzby, bol úplne vedľa, nesústredený, zhoršil sa mu zdravotný stav, stále berie lieky a nesmie byť vystavovaný stresu, keďže má dlhé roky problémy so srdcom. Prestali chodiť na dovolenky, pretože žalobca bol nekludný a hoci predtým mali pekné spolužitie, všetko sa tým zmenilo. 3,5 roka čo bol žalobca doma to stále prežíval a trápil sa.

27. Svedok Q.. V. P., sudca Okresného súdu Trenčín, uviedol, že so žalobcom od doby, odkedy pôsobí na súde prichádzal do styku veľmi často, keďže je trestný sudca, nie sú však v kamarátskom vzťahu a ani sa nenavštevujú, po pracovnej stránke si žalobcu váži, považoval za korektného prokurátora, slušného. V deň, keď bol žalobca zadržaný a obvinený keď prišiel do práce, zbadal dvoch policajtov v civile pri justičnej strážii, ktorí chceli vstúpiť od budovy k Q.. Š. v rámci nariadených pohotovostí. On vedel, že sú z Úradu boja proti organizovanému zločinu, avšak hoci bol podpredseda súdu neriešil to, v ten deň však bol na prokuratúre chaos, riešilo sa kto im dovolil vstúpiť do budovy a jeho samého zarazilo, že sa chceli dostať do budovy pod zámienkou, že to robia v rámci pohotovosti, čo bolo v rozpore so zákonom. Ich spôsob bol poburujúci a v skutočnosti im išlo o to, že od Q.T.. Š. potrebovali nejaký spis súvisiaci so žalobcom. Všetky tieto udalosti vyvolali diskusiu jednak u sudcov, na prokuratúre, ale aj na verejnosti, bolo to medializované a vo všeobecnosti sa o tom veľa rozprávalo. Jeho samého prekvapilo, že sa to týkalo žalobcu, ktorého poznal ako slušného človeka, sám sa tým zaoberal, nie však do takej miery, aby o ňom zmenil názor, ale vie, že v okruhu spolupracovníkov žalobcu to tak nebolo, bolo vidieť, že o ňom pochybujú. Tým, že sám svedok bol trestný sudca, riešilo to aj jeho okolie a jeho známimi, tiež z negatívneho hľadiska a brali ako fakt, že žalobca zoberal úplatok. Po tom ako bol žalobca prepustený z väzby sa s ním svedok náhodne stretol, nemal problém mu podať roku, cítil však, že značná časť okolia sa k nemu takto nespráva, pričom sa jednalo o širokú právnickú obec včítane notárov, prokurátorov, ktorí o tom debatovali, či už pri obede alebo iných príležitostiach.

28. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „citovaný zákon“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

29. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

30. Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

31. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu, v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní.

32. Podľa § 4 ods. 1 písm. m/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a/ až l/, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku, ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

33. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

34. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

35. Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

36. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

37. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

38. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

39. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

40. Podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

41. Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo trestné stíhanie zastavené alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

42. Podľa Ústavy Slovenskej republiky má každý právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nárok na náhradu škodu, ktorá bola spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, ako je tomu aj v danom prípade, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa vyššie citovaného zákona. Z koncepcie zákona vyplýva, že zodpovedným subjektom je štát, a to v prípade, že škoda bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

43. Vzhľadom na námietku žalovaného, že v danej veci nie je orgánom oprávneným vystupovať v mene štátu, súd predovšetkým sa zaoberal danou otázkou. Je nepochybné, táto skutočnosť vyplýva zo samotnej žaloby, ale i vyjadrení a prednesov žalobcu, že žalobca nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím odvodzuje od uznesenia o vznesení obvinenia, proti ktorému podal sťažnosť a ktorú prokurátor ako nedôvodnú zamietol. Z tohto pohľadu je potom orgánom oprávneným konať za štát v zmysle § 4 ods. 1 písm. g/ žalovaný tak ako ho žalobca označil. Pokiaľ by aj žalobca odvodzoval nárok na náhradu škody aj z uznesenia o vzatí do väzby tak ako to tvrdil žalovaný, nastala by situácia, že okrem žalovaného by orgánom príslušným konať v mene Slovenskej republiky bolo aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a v takomto prípade by prichádzalo do úvahy použitie § 4 ods. 1 písm. m/ citovaného zákona a keďže žalobca podal žiadosť na predbežné prerokovanie svojho nároku na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, súd mal za to, že v zmysle citovaného zákona je orgánom príslušným konať v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, teda žalovaný a pristúpil k skúmaniu samotného nároku žalobcu.

44. Pre vznik zodpovednosti za škodu sa vyžadujú tri predpoklady, a to nezákonné rozhodnutie, škoda a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Žalovaný namietal, že uvedené predpoklady nie sú splnené.

45. Pokiaľ ide o nezákonné rozhodnutie, zákonnou požiadavkou je, aby bolo rozhodnutie neskôr zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť a aby poškodený podal proti nemu riadny opravný prostriedok. V tomto smere procesná obrana žalovaného spočívala v tom, že nie každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok možno pokladať za nezákonné rozhodnutie, keďže to, či v okamihu vznesenia obvinenia boli splnené podmienky na vznesenie obvinenia, nie je možné posudzovať len s ohľadom na výsledok konania. Žalovaný poukázal nato, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom. Je pravdou, že citovaný zákon neupravuje nárok na náhradu škodu v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby a jedná sa o špecifický prípad. Podľa názoru súdu i súdnej praxe oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž neviaže na správnosť, či nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale práve na samotný výsledok trestného stíhania. V tejto súvislosti súd poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4M Cdo 15/2009, podľa ktorého ten proti, komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Z tohto rozhodnutia tiež vyplýva, že je na jednej strane povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V tejto situácii pritom nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Na základe uvedeného má súd, že uznesenie o vznesení obvinenia, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, je nezákonným rozhodnutím, keďže žalobca bol rozhodnutím súdu v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie sa nestal. Súd mal jednoznačne preukázané, že rozsudkom Špecializovaného súdu v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol žalobca spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu sa nestal, a preto v zmysle vyššie uvedeného je daná zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť.

46. Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch, t.j. všeobecným ekvivalentom a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, teda poskytnutím predovšetkým peňazí. Skutočnou škodou sa rozumie ujma, ktorá musí spočívať v zmenšení majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou. Je nepochybné, že v prípade vzniku zodpovednosti za škodu sa uhradza skutočná škoda, a to vrátane trov konania a trov právneho zastúpenia, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie (§ 18 citovaného zákona), ušlý zisk a tiež nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak a ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu. Súd mal za preukázané, že žalobcovi vznikla v súvislosti s trestným stíhaním škoda vo forme vynaložených nákladov na právne zastupovanie v tomto trestnom konaní, ktoré boli jeho obhajcom v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vyčíslené na sumu 3.149,14 € a ktoré žalobca uhradil dvoma splátkami, a to formou preddavku dňa 25.10.2012 a formou doplatku dňa 24.7.2015. V tomto smere neobstojí obrana žalovaného poukazujúca na ustanovenie § 553 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého štát neznáša vlastné trovy obvineného ani výdavky spojené so zvolením obhajcu, keďže uvedený nárok žalobcu vyplýva priamo z citovaného zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

47. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, jedná sa o určitú náhradu za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapravitel'nú ujmu v nemajetkovej sfére účastníka konania. Pri určení jej výšky je pritom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť, dobrá povesť a postavenie poškodenej osoby v prostredí, v ktorom žije, pracuje.

48. Súd mal za preukázané, že u žalobcu došlo k výraznému a obzvlášť závažnému zásahu do jeho dôstojnosti a spoločenskej vážnosti, a preto je nárok na priznanie nemajetkovej ujmy dôvodný.

49. Žalobca pred začatím trestného stíhania pôsobil ako dlhoročný skúsený prokurátor, ktorý požíval dobrú povesť nielen medzi kolegami prokurátormi, ale aj v rámci celej právnickej obce a tiež v spoločnosti, v obci, v ktorej žil. Práve vydanie nezákonného rozhodnutia zmenilo pohľad spoločnosti na neho, čo bolo preukázané výpoveďami svedkov, o jeho trestnom stíhaní sa rozprávalo na pracovisku, v rámci právnickej obce, medzi priateľmi priateľov a blízkymi osobami nielen žalobcu, ale aj iných osôb, čo opätovne potvrdili svedkovia. Tým skôr, že trestné stíhanie bolo vo veľkej miere medializované, v médiách sa objavovali články s uvedením mena, začiatočného písmena priezviska a funkčného zaradenia žalobcu, mnohé poukazovali na žalobcu ako na úplatnú osobu bez rešpektovania základnej zásady, a to zásady prezumpcie neviny. Navyiac v relácii Krimi noviny sa objavila i tvár žalobcu. Trestné stíhanie tiež zasiahlo do jeho osobného a rodinného života, žalobca sa stránil spoločnosti, priateľov, prestal sa venovať aktivitám, ktoré bežne vykonával, z lekárskej správy mal súd tiež preukázané, že trestné stíhanie a väzba ako nepochybne stresujúce faktory sa podpísali pod zhoršenie jeho zdravotného stavu, keďže je dlhodobo liečený na srdce, ale aj pod zhoršenie zdravotného stavu jeho matky. Pokiaľ ide o jeho profesionálnu činnosť, je nepochybné, že tak dlhý pracovný výpadok, najmä v oblasti práva, ktoré sa neustále mení, napreduje, menia sa zákony, judikatúra, mal za následok, že žalobca musel nepochybne vyvinúť úsilie, aby sa opätovne do toho dostal.

50. Z vykonaného dokazovania teda bolo preukázané, že žalobca bol v spoločnosti vnímaný v postavení naznačujúcom jeho trestnú činnosť a je nepochybné, že takéto vnímanie morálneho profilu žalobcu spôsobili u neho nemajetkovú ujmu. Tým skôr, že žalobca bol činným prokurátorom, ktorý je povinný dbať nad dodržiavaním zákonnosti, chrániť verejný záujem, slúžiť verejnému záujmu a je povinný vystríhať sa všetkého, čo by mohlo oslabiť jeho dôveru, nestrannosť a ako taký, najmä v posledných obdobiach je v očiach verejnosti citlivo vnímaný. V danom prípade nie je postačujúcim zadosťučinením len konštatovanie porušenia práva.

51. Pokiaľ ide o samotnú výšku nemajetkovej ujmy, súd zákon túto v podstate ponecháva na úvahe súdu, ktorá sa však musí opierať o preskúmateľné hľadiská. Súd v danom prípade teda vzal do úvahy reakcie spoločnosti, ktoré zásah do práv žalobcu vyvolali v jednotlivých sférach jeho osobnosti, dĺžku trestného konania (3,5 roka), počas ktorého trval stav neistoty u žalobcu a počas ktorej doby bol žalobca vystavený negatívnemu záujmu osôb z jeho okolia, ktoré ho vnímali cez pochybnosti o jeho čestnosti. Rovnako vzal súd do úvahy obdobné rozhodnutia súdov týkajúce sa zásahu do osobnostných práv osôb z právnickej obce, pričom ale u žalobcu súd videl výraznejší zásah do jeho práv práve v tom, že bol vzatý do väzby, ktorá skutočnosť bola pre neho dehonestujúca, zdravie ohrozujúca a navyiac sa tak stalo na základe rozhodnutia vydaného v čase, keď už bolo zrejmé, že trestné stíhanie je vedené na základe nezákonného dôkazu. Na základe uvedeného potom súd mal za to, že výška peňažnej satisfakcie 35.000,- € je primeraná vzhľadom k osobe žalobcu a prostrediu, v ktorom žije a pracuje.

52. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti mal súd za to, že v danom prípade sú dané všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu, vo veci existuje nezákonné rozhodnutie, v príčinnej súvislosti s ktorým žalobcovi vznikla nielen majetková ale aj nemajetková ujma, a teda je daná zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú žalobcovi orgánom verejnej moci, preto zaviazal žalovaného na zaplatenie škody vo výške 3. 149,14 € titulom trov konania účelne vynaložených v trestnom stíhaní a tiež na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 35.000,- €.

53. Keďže žalobca sa domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- €, vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

54. Súd zároveň v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.149,14 €, a to odo dňa 7.2.2015, teda odo dňa keď bolo žalobcovi žalovaným oznámením, že jeho nárok neprerokuje, až do zaplatenia.

55. Žalobca hoci nebol v konaní úspešný v plnom rozsahu, súd mu v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže súd potvrdil, že ohľadne svojich nárokov je žalobca v práve a tieto uznal, avšak rozhodnutie o ich samotnej výške, najmä nároku na priznanie nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia cestou Okresného súdu Považská Bystrica na Krajský súd v Trenčíne v troch vyhotoveniach.

Náležitosti odvolania:

- ktorému súdu je určené,
- kto ho robí,
- ktorej veci sa týka,
- čo sa ním sleduje,
- podpis,
- spisová značka tohto konania,
- proti ktorému rozhodnutiu smeruje,
- v akom rozsahu sa napáda,
- z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a
- čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.